

נקודות של אור

שבת

מבחן!!!

מחבר

דיבורי אמונה זכים בענייני הטעה שזכינו לטמוע מפי כ"ק מרן רבינו שליט"א בטיעור חורט"י ליל טיטי פרטת
טמיני תט"פ

התקופה הזו היא פרשת דרכים.

ה' זעזע את כל העולם, שום דבר לא כמו שאנו מכירים. זוהי תקופה של בלבול וחוסר בהירות, כל אחד מלא
ברגשות צפים, רגשות של פחד וחרדה, רגשות של אי נעימות בבית, רגשות של חוסר שליטה...

בתקופה כזו, או שאתה מתקדם, או שאתה חליכה הולך לאחור!!! אין אפשרות להישאר באותו מצב כפי שהיית
לפני המשבר!!

הזעזוע הוא כה עמוק, המצב הוא כל כך מטלטל, שלעולם לא נוכל לחזור למצב שבו היינו!! זה או לחזור אחורה
- להיתפס לרגשות ולתחושת האבדון, לאבד את החשיבה הנורמלית. או להתקדם - למנף את התקופה הזו
להחיות את הנפש שלנו ולהגיע לאמונה הרבה יותר חזקה ומוחשית!!!

*

הזמן לפתוח את מחסני הידע...

כידוע, התקופה הזו עמוסה מאוד עבור אנשי הרפואה, העמלים יומם ולילה, במסירות נפש ובכוחות אדירים,
לסייע ולהציל נפשות.

אחד העסקנים שמתהלך במסדרונות בתי החולים הבחין ברופא אחד שמתאמץ באופן מיוחד בתקופה הזו, יותר
מהרגיל. הוא ניגש אליו כשיצא להפסקה קצרה ושאל אותו: תגיד לי, איך אתה מסוגל? אתה הרי לא ישן, לא
נח, אינך רואה את המשפחה, כיצד אתה מסוגל להתמודד כך??

אמר לו הרופא: שמע ידידי, כשהתפרצה המגפה, הבנתי שאני עומד כעת בפני הזדמנות של פעם בחיים,
הזדמנות לבצע את כל מה שלמדתי במשך שנות הלימודים! כי הרי כל כך הרבה הכנתי את עצמי והתכוננתי
למצבי חרום, והנה עכשיו, יש לי כאן את האפשרות לבצע בפועל את כל מה שלמדתי וידעתי, ולהפוך לרופא
מומחה ומקצועי, הרבה יותר משהייתי לפני משבר הקורונה!!! ---

הוא, ואנחנו.

משך שנים אנחנו שומעים דיבורי אמונה. אנו יודעים היטב כמה הניסיון הוא הזדמנות לחישול הנפש.

כל כך הרבה אנו יודעים על הצורך בהתמודדות הנכונה בזמנים של משבר...

ליבנו מלא בגעדאנקים עוצמתיים, על פינו שגורים משפטי מחץ משני חשיבה.

עינינו הורידו דמעות התרגשות כה רבות על סיפורי התמודדות ואמונה בזמנים לא פשוטים.

קראנו בשקיקה עלוני חיזוק ומאמרי ביטחון, קטעים של 'פרי הארץ' ושל 'אמרי אשר' על 'העיקר האמונה
הפשוטה לא להיות נשבר...'

הכנו את עצמנו בשבתות טבריה, והתרגלנו להתכונן לשעות חרום...

ושעת החרום - הנה היא הגיעה!!!

עכשיו, עכשיו זה הזמן להשתמש עם כל הידע האדיר!! כעת היא השעה לבצע בפועל את כל מה שידענו!!!
כי הרי, אין אחד שלא חווה כעת תקופה ומטלטלת!!! משהו אחר ממה שהכיר עד כה!! לאחד אלו פחדים
משתקים, לשני בידוד מְשָׁמִים, לשלישי אי-נעימות בבית והרביעי חלילה חולה...

הריבוננו של עולם זעזע את כל העולם - ואת הכול הוא עשה בשבילנו!!! הפרי הארץ מגדיר זאת בשלושה מילים:

בְּשִׁבְלִי. נִבְרָא. הָעוֹלָם.

והשעה הזו היא הזדמנות! הזדמנות לזהות את הקריאה של ה' אלינו, ולקנות קנייני נפש ולהיבנות בתקופה הזו,
לצאת מחוברים יותר!!!

*

עם מה נצא?

כולנו מכירים את המעשייה אודות אותה עיירה שבה התגורר הלך בשם מוטק'ה נאר - מוטק'ה הטיפש.

ולמה נקרא שמו כך? כי כזה הוא היה!

המעשייה ממשיכה כאשר עמד אותו מוטק'ה להינשא, ובתקופה זו החלו לכנותו 'מוטק'ה חתן'...

והנה, בימי השבע ברכות ראוהו למוטק'ה שבוכה תמרורים. שאלוהו: מוטק'ה! והרי זה זמן שמחה! ומדוע
תבכה??

השיב להם: כעת כולם מכבדים אותי וקוראים לי מוטק'ה חתן, אבל מה יקרה מחר, כשיסתיימו ימי השמחה, הרי
אז ישובו ויקראו לי 'מוטקה נאר'!!! ---

וכעת נשאל את עצמנו, הרי עוד זמן מה תיעצר המגפה, החנויות יפתחו, הלימודים יתחדשו והחיים יחזרו
איכשהו למסלולם...

ואנחנו, עם מה אנחנו נצא מהתקופה הזו? האם אנו עומדים לשנות משהו בחשיבה?? האם אנו יוצאים בהבנה
שיש מישהו שמחליט ומנהל ויודע יותר טוב מאיתנו?? או ששוב נחזור לרדידות ולמניפולציות ומשחקי
הרגשות...

וכאמור, כעת, היא ההזדמנות, הזדמנות שלא תחזור, להתחבר לעצמנו ולבוראנו...

*

רק אתה יכול!!!

הושע נא, בְּלִתְךָ אֵין לְהוֹשִׁיעַ.

כלומר, הושיענו אתה, אבינו, כי אין לנו מישהו אחר שמסוגל לתת לנו את הישועה.

אבל, הסביר ה'תולדות אדם', יש כאן רובד עמוק יותר: אנו מבקשים מה', ריבוננו של עולם, כשאתה מביא לנו
את הישועה, בבקשה תביא לנו גם את הכוח להבין שאתה הוא המושיע, שלא נשכח אותך, כי בלתיך - בלי
הידיעה הברורה הזו, אין לנו תועלת בישועה הזו!!!

*

זמן מתאים לשירה...

הז"ל מספרים, שנבוכדנצר מלך בבל החליט יום אחד לחבר ספר תהלים משלו... ואכן, הוא כתב ספר תהלים מיוחד במינו, מלא בשירות ותשבחות למלך העולם...

התהלים שכתב נבוכדנצר היה כה יפה ומעורר השראה, עד שבייש בעוצמתו את התהלים שכתב דוד המלך!!!
הדבר עורר רעש בשמים, והקדוש ברוך הוא ציווה למלאך לסטור על פניו של נבוכדנצר!!!
ונבוכדנצר - הפסיק לשיר.

שואל הקוצקער, למה? למה לא לתת לו לשיר, וכי אינו זכאי להודות ולהלל לבורא?! וכי אסור לו לחבר ספר תהלים משלו?!!

אומר הקוצקער: החכמה היא לא לשיר כשאתה שבע! זו לא בעיה! החכמה היא לשיר כשאתה רעב!!
נבוכדנצר, ישב לו בגינת הביתן, אכל מעדני מלכים, ישן על מיטה נוחה, ואז, כשהמצב רוח התרומם לשיא - התחיל להלחין שירים...

זו לא בעיה, את זה כל אחד יכול!!

אבל דוד המלך? דוד המלך כתב את התהלים בדם ליבו!! כל מזמור הוא זעקה מעומק החושך, דוד המלך ברח משונאיו - וזימר! דוד המלך נתפס על ידי אויביו - ושר לה'!! דוד נמלט מאנשי ביתו, לא היה לו יום אחד של נחת!! כל מיני הניסיונות שיכולים לעבור על בני אדם - עברו על דוד המלך, והוא תרגם את הסבל לשיר תהילה לה'!!

'מזמור לדוד, בברחו מפני אבשלום בנו'...

מזמור???? קינה!!!

אומר ר' יונתן אייבשיץ, דוד המלך שר מזמור, הוא אמר לה': תודה לך ה' שאני מזהה שזה לא אבשלום!! תודה לך ה' שאני יודע שאתה שולח לי את הקושי הזה!!! תודה שאתה נותן לי את הכוח לא להיסחף ולא להתבלבל אחרי הרגשות!!!

על זה שר דוד המלך מזמור!

זה הכוח של שירי דוד המלך, לתרגם את המעברים ואת הנפילות הכי חזקות - לשירות ותשבחות...

במקום להיסחף למקומות רדודים ולחשבונות של 'מי עשה לי', ו'מי אשם', במקום לתת לרגשות השליליים לשטוף אותו ולכלות את טיפת הכוח שנותרה לו, הוא בחר לקחת את הקשיים, להצביע עליהם ולומר: הנה אתה, אבא!!

ולכן אמר ה' למלאך, רד לעולם ותסטור לנבוכדנצר בפנים, שיהיה לו קצת קשה, ואז נראה אם הוא מסוגל לשיר לי...

*

ובכלל, עצה טובה היא לנצל את הימים הללו לאמירת תהלים, חמישה ימים - חמישה ספרים שבתהלים, וביום שישי ושבת - לחלק את התהלים. בתהלים ישנם מאה וחמישים פרקים, ופעמיים תהלים הם שלוש מאות פרקים, בגימטריא 'כפ"ר' - והרי לכולנו יש על מה לכפר...

ומדוע היא עצה טובה?

לפני הכול, כי בחצי השעה שבו אתה אומר תהלים לא תוכל להתפרץ אם ירגיזו אותך, תיאלץ להמהם ולסמן בידך...

אילו נזקים כבר יכולים לצאת מהמהומים?? לא משהו רציני --- כך תרוויח חצי שעה של יישוב הדעת... ועוד סיבה, כי קרוב לוודאי שתמצא לעצמך את הפסוק שמדבר אליך, את המילים שמכוונות לנפש שלך ולמצב הרגשי שאתה נמצא בו, וממנו תוכל לשאוב מעט אמונה וחיזוק בתקופה המאתגרת...

*

הרבי ר' ברוך ממעז'יבוז עמד קודם הקידוש בליל שבת ליד השולחן הערוך. תלמידיו עומדים מסביבו ומתבוננים בעבודתו.

לפתע פרץ הרבי בבכי. בכי שנמשך דקות ארוכות.

תלמידו, הרבי ר' הירש אליקער ניגש אל הרבי ושאל לפרש הבכי.

אמר לו הרבי ר' ברוך: אמרנו כעת בזמירות 'מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵי וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתַי. עַל כָּל הַחֶסֶד אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּדִי וְאֲשֶׁר אָתָּה עָתִיד לַעֲשׂוֹת עִמָּי'.

ואני לא הבנתי, כי מילא, להודות על החסד שכבר עשה איתנו ה', עלינו להודות, אבל על החסד העתיד לבוא! מדוע צריך להודות על כך??

אלא, האדם עומד לפני הבורא ואומר, ריבונו של עולם, על החסד שעשית עמי בשבוע שחלף אני מודה לך, אבל מה שאתה עתיד לעשות עמי, אולי לא אדע להודות לך בשבוע הבא, כי אולי אני לא אבין שזה חסד!! אולי אסחף אחר הרגשות ואחשוב שמה שקורה לי זה הכי גרוע בעולם!!

ולכן אני מודה לך, כבר מעכשיו, על כל החסד שאתה עתיד לעשות עמי!!

אבל התלמיד לא ויתר, ושאל: מילא, הרעיון הוא אכן אדיר, אבל למה לבכות???

בכה הרבי ר' ברוך ואמר: אוי לו לאדם שהוא כל כך שפל, עד שעושים אתו חסד והוא לא מסוגל לזהות שזה חסד!! אוי לנו שאנו שפלים כל כך, עד שה' משפיע עלינו כל כך הרבה טוב, ואנחנו - אנחנו עסוקים בלבכות ולומר 'זה רע לנו'...